

BILL GILLHAM

**ŠTO BOG ŽELI
DA KRŠĆANI
ZNAJU
O KRŠĆANSTVU
MOŽDA VAS IZNENADI**

DARUVAR, Masarykova 54

2008

Naslov izvornika:

**WHAT GOD WISHES CHRISTIANS
KNEW ABOUT CHRISTIANITY
IT MIGHT SURPRISE YOU**

by Bill Gillham

© Copyright 1998 by Bill Gillham

© Copyright za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednica: Nada Konecky, prof.

Prijevod: Božica Srnec

Lektura: Tomislav Kojundžić

Korektura: Božidar Cenger

Grafički uredio: Mario Konecky

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos-daruvar.hr

NADA ZA ŽIVOT
Varaždin

Tisak: "Logos" d.o.o. Daruvar

ISBN-10: 953-6639-59-9

ISBN-13: 978-953-6639-59-5

EAN: 9789536639595

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 662746

Sadržaj

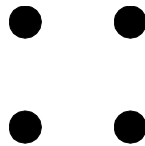
PREDGOVOR	5
1. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da je križ više od samog oprostjenja	9
2. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da normalno iskustvo kršćana nije normalni kršćanski život	33
3. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da samo Isus Krist može živjeti kršćanski život kroz nas	43
4. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da je spasenjem Isus Krist postao njihov život	59
5. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da identitet određuje rođenje, a ne djela i ponašanje	79
6. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da mi ne vodimo unutarnji građanski rat	109
7. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju što to znači biti slobodan on zakona	139
8. POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju gdje počinje Novi Savez (Zavjet)	159

9.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da je uzneseni Krist podučavao samo jednog apostola	185
10.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da su oni posvećeni	207
11.	POGLAVLJE Bog želi da ga kršćani prestanu moliti da im oprostí	231
12.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da imaju svu vjeru koja im je potrebna	251
13.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju zašto On dopušta da mi patimo	267
14.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da se na zemlji obučavamo kako bi vladali na nebu	289
15.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju ludost samodopadnosti koju sami stvaraju	317
16.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani prigrle samo-prihvatanje koje daje Krist	339
17.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani prigrle “Božji počinak” naviješten Izraelovim iskustvom nakon Jordana	369
18.	POGLAVLJE Bog želi da kršćani znaju da su oni ljubljena Isusova zaručnica	391
	ZAHVALE	415

PREDGOVOR

TRESEM SE PRED NASLOVOM koji sam dao ovoj knjizi! Kako li je ovo samo arogantan naslov, zar ne? Ali prepustam se Bogu i Božjoj milosti da preispita moju namjeru. Odabrao sam ovaj naslov djelomično u nadi da će vas potaknuti da malo pročesljate sadržaj ove knjige. Izabrao sam ga i zbog toga jer smatram da je prikladan s obzirom na istinite činjenice koje slijede na stranicama ove knjige - i to ne *moje* istine, već one koje možete pronaći u Bibliji, Božjoj objavi koju toliko volite.

Činjenica je da ono što prihvaćate kao istinu ili smatrate istinitim, uvelike utječe na vaša vjerovanja. Kako bih vam to na neki način ilustrirao, pokušajte napraviti slijedeće: spojiti ove četiri točke ispod ovog teksta, ali tako da ih sve obuhvatite sa tri ravne linije. (moguća rješenja ovog problema nalaze se na kraju ovog poglavlja).

Druga pogodna okolnost koju sotona koristi da bi nas spriječio ili omeo u spoznavanju Božje istine jesu naši osjećaji. Dopustite da vam to ilustriram slijedećim primjerom. Položite knjigu na stol, ispružite ruke naprijed, a za-

tim ih spojite ispreplićući prste. Obratite pažnju na to koje vam je ruke palac na vrhu. Zatim raširite ruke pa ih opet sklopite ispreplićući prste, ali sa palcem druge ruke na vrhu. Sad malo okrećite ovako spojene ruke malo prema natrag pa prema naprijed. Čudan osjećaj, zar ne? Međutim vaš je mozak navikao i *osjećate* se ugodnije kada su vam su vam ruke sklopljene u onom prvom položaju, zar ne? Jednostavno se ne *osjećate* ugodno kada su vam ruke sklopljene na ovaj drugi način. Mudar će se kršćanin braniti od prosuđivanja istine na temelju svojih osjećaja. Budite oprezni, osjećaji nisu vjerodostojni ni vrijedni povjerenja! Mi smo ih programirali u ovom svijetu.

Ukoliko je sposobnost opažanja i percepcije vašeg uma određena i uvjetovana vašim emocijama tako da sva potencijalna rješenja i mogućnosti nekog problema moraju biti u skladu sa već vama dobro poznatim činjenicama, tada ste ograničeni u sposobnostima prepoznavanja i razlikovanja istine. Ako ste upali u tu zamku uvjetovanosti odnosno nauke koja govori da je ne *osjećati* se ugodno znak da nešto nije u redu, vaša je mogućnost spoznaje Božje istine ograničena. Sotona upravo koristi taj princip da bi vas zasljepio ili omeo na vašim duhovnim putovima, traženjima i pitanjima. Mi kreiramo percepcijsko-emotivni filtrirajući zaslon kojeg zovemo istinom i automatski brišemo, proglašavamo pogrešnim ili pogrešno tumačimo sve što se prema našoj percepciji zaustavi na tom filtru i što ne odgovara našem poimanju istine. Aiden Wilson Tozer (*poznati pastor s početka 20-tog stoljeća, ujedno autor mnogobrojnih knjiga za kojeg se tvrdi da je više vremena proveo moleći na koljenima nego sjedeći za radnim stolom*) je jednom rekao da ništa tako ne iskrivljuje čovjekovu dušu kao izvrnuta slika Boga. Stoga vas molim da se pomolite na slijedeći način: “*Gospode, ako u ovoj knjizi postoji bilo koja biblijski dokumentirana istina koja bi mogla produbiti i proširiti moju spoznaju i odnos s Isusom i s Ocem, molim*

te pouči me. Samo mi ti možeš pokazati kako da jedem meso, a odbacim kosti koje je Bill možda nenamjerno ubacio u sadržaj ove knjige. Amen.” Provjerite svoje religijske tradicije, kao i moje poučavanje u ovoj knjizi, ali vjerujući samo Svetom Duhu i Bibliji koju čitate, a ne prema svojem mišljenju ili osjećajima.

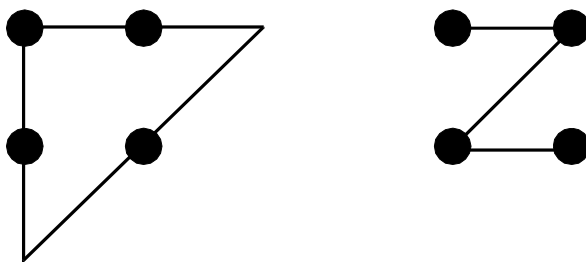
Netko je jednom mudro rekao da je najbolje tumačenje Biblije zapravo sama Biblija. A ja sam prema tome u Rijeci Božjoj tražio potvrdu naučavanja iznesenog u ovoj knjizi a ne u ljudskim mišljenjima. Nisam potvrđivao činjenice iznesene u ovoj knjizi citirajući radove priznatih i poznatih znanstvenika, kao u svojoj doktorskoj disertaciji na sveučilištu u Oklahomi (koja je kao opširno i studiozno štivo prilično zamorna za čitanje). Prvenstveno sam pisao ovu knjigu kao laik laiku, iako ohrabrujem i školovane teologe da pročitaju ovu knjigu i slobodno je svojim kritički stavom ocijene. Ova je knjiga nastala kao plod višegodišnjeg proučavanja Biblije, slušanja mentora, provjeravanja kršćanskih spisa i stajališta, slušanja propovijedi, provođenja savjetovanja, te razmišljanja i mozganja u različitim situacijama od jutarnjeg tuširanja do svakodnevnih aktivnosti u različitim fazama promjena raspoloženja, i to uvijek biblijski ispitujući sve te razne ideje uz unutarnje svjedočenje Duha Svetoga. Iako mi nije bila namjera napraviti teološki dvojnik poznatih informatičkih priručnika poput onih iz serije “Za Neznalice”, moja je želja bila predočiti na jednostavan (ne pojednostavljen) način objašnjenja određenih dubokih Božjih istina. Čitateljstvo koje sam htio prvenstveno zaintrigirati i zainteresirati za ovu knjigu su svi oni koji posjeduju duboku ljubav i čežnju za životom u zajedništvu sa Isusom Kristom.

Iako teme navedene u sadržaju ne predstavljaju iscrpan popis svega onog o čemu se raspravlja u knjizi, ipak one pokrivaju široko područje problema s kojima se mnogi kršćani susreću još i danas u svojim životima. Moja je mo-

litva da vam razumijevanje tema o kojima se govori “i njihovo isticanje”, donese toliko željeni mir, koji sam i ja stekao kao i tisuće drugih čitatelja čija svjedočanstva pune moj poštanski sandučić već godinama...

Bilješka: Razotkrit ću i slikovito prikazati vremensku dimenziju kao Božji autoput po kojem čovječanstvo neprestano putuje. Posjetiti ćemo “odmorišta” - osvježavajuće oaze - za putnike koji čeznu za tim da iskuse ono mjesto koje se čini toliko nedostižnim, a koje Biblija naziva “Božji počinak”.

Ovo su samo dvije od mnogih mogućnosti rješenja problema:

Počivajući u Isusu Kristu,
vaš Bill Gillham

PRVO POGLAVLJE

Bog želi da kršćani znaju da je križ više od samog oprostjenja

DAVNO, DOK SAM SE JOŠ BAVIO AMERIČKIM NOGOMETOM, taktika je većine momčadi bila trčanje u “jednokrilnoj formaciji”. Glavni napadač bi se postavljao oko pet metara iza centra. Taj je bio vješt igrač i ujedno organizator igre, preuzimajući većinu udaraca sa centra trčao je lijevo ili desno, ne bi li pronašao rupu u obrani druge momčadi i našao kojeg slobodnog igrača ili jednostavno zajedno s igračima u napadu, prokrčio put kroz obranu koja je naprosto mela sve pred sobom. Ja sam bio jedan od tih igrača u napadu, koji je trebao sve krčiti pred sobom, samo što mi se činilo da sam umjesto da “krčim” put ispred sebe zapravo neprestano stajao na putu svojim momcima. Neke su momčadi bile sretne ako im je glavni napadač bio ne samo dobar trkač, već i dovoljno sposoban da probije obranu druge momčadi, blokira time njihov napad i doda loptu igračima u napadu. On bi glumio da trči s loptom pa bi loptu zatim iznenada dodao ili stao pa ispucao punom snagom.

Nekoliko je momčadi bilo blagoslovljeno i onim što su nazivali trostruko-opasnim glavnim napadačem. Njegov treći talent bila je sposobnost da za vrijeme povlačenja iznenada ispuca loptu vrlo daleko iznad glava iznenađenih igrača u obrambenoj liniji druge momčadi, a sve to u tren oka. Ovaj sjajan ofenzivni napadački trik koji iznenađuje braniče druge momčadi često pomaže kako u sveučilišnom tako i u profesionalnom nogometa da se osvoji 60tak, pa i više metara u protivničkom polju.

Kada se pridružio momčadi, Wilbur Williams je bio trenerov igrač snova - glavni napadač težak 86 kilograma koji je mogao juriti s loptom poput strijele ili vodopada niz stijenu, tako da su protivnički obrambeni igrači mogli opipavati samo zrak iza njega. "Dupli W", kako su ga nazivali sportski izvjestitelji, mogao je pretrčati stotinjak metara za 9.3 sekunde. Kada bi trčeći probio nagužvanu obrambenu liniju protivničke momčadi već se znalo da je vrijeme da se započne pjevati slavodobitna pjesma: "Ugasite svijetla, zabava je gotova!"

Wilbur se kao mladić glasovitog stasa za kojim su se lomila ženska srca, već u četrnaestoj godini počeo redovito brijati. Na nogometnom igralištu prepoznavali su ga kao muškarca među dječacima. U srednjoj školi nije bilo neobično da osvaja poene u 9 pokušaja od mogućih 10 u kojima je trčao s loptom. Trener gimnazije dahtao je poput psa kome se gazda vratio s puta, dok je razmišljao o tome kako se "Dupli W" pokušava upisati baš u gimnaziju u kojoj on radi. No, svakako sa zadovoljstvom i razlogom, školska nogometna momčad Pirati razorila je sve protivnike na rasporedu utakmica uz Duplog W, koji je te godine bio brucoš u gimnaziji, drmajući cijelu školu rušeći i postavljajući nove rekorde. Na kraju te sezone ipak su izgubili u polufinalnoj utakmici doigravanja na razini države za konačnog državnog prvaka. "Strpite se do sljedeće godine!", postao je bojni poklik momčadi Pirata sve do sljedeće jeseni.

Ali se povijest nastavila ponavljati kroz Wilburovu karijeru. Pirati su s Wilburom na čelu koji je rušio sve svoje stare rekorde i postavljao nove, svaku novu sezonu uništavali svoje suparnike, sve dok se nisu sreli s najboljim momčadima u državi na utakmicama doigravanja. Jedna od tih momčadi imala je dovoljno dobrih igrača i trenera, potrebnih da osmisle obranu koja bi usporila Wilburovo trčanje. Tužno za reći, ali Piratima je pošlo za rukom doći do završnih utakmica doigravanja ali nisu osvojili ni jedan od 4 naslova državnih prvaka, dok je još Wilbur igrao u njihovoj momčadi.

Još je tužnija bila činjenica da su zbog, neznanja grada, igrača, trenera, pa čak i samog Wilbura, lako mogli osvojiti ta četiri naslova državnih prvaka samo da su znali malo više o talentima koje je Wilbur posjedovao. Bog je Wilburu Williamsu dao mogućnost da postane jedan od najvećih trostrukih glavnih napadača u povijesti ove igre! U njegovom je tijelu ležao nevidljiv i neiskorišten talent izvrsnog igrača koji se znao probijati kroz protivničke redove i igrati na poziciji "prolaznika" i igrača koji je snažno znao ispucati loptu daleko preko protivničkih glava igrajući na poziciji "udarača". "Dupli W" je bio igrač sa sposobnošću trostrukog glavnog napadača čiji talent je samo čekao da bude otkriven.

Cijelo je društvo i sredina u kojoj je živio bilo toliko usredotočeno na *jednu* od Wilburovih prvoklasnih vještina da nitko nije ni posumnjao da posjeduje ova dva dodatna talenta. Iako je Wilburova sposobnost trčanja bila nevjerovatna, kombinacija tih *triju* vještina postavila bi ga na razinu kvalitete na kojoj bi kao igrač bio jedinstven.

Međutim, nakon ovog podužeg uvoda pitamo se kakve to ima veze s kršćanstvom? Uvjeren sam da su mnogi Kršćani usredotočeni tek na jednu dimenziju milosti koju nam je naš nevjerovatni Šampion, Isus Krist, pribavio svojom žrtvom na križu: oprostjenje grijeha. Bože sačuvaj da ja

umanjujem dar oprostjenja! Ali Isus nam je svojom žrtvom pribavio još dva čudesna dara kojih nisam bio svjestan godinama: *On je promijenio moj identitet od čovjeka-grešnika u čovjeka-sveca, te je razapeo moj stari tjelesni život u Adamu i podario mi svoj život.* Možemo reći da je Isus trostruki Spasitelj koji nam je dao *tri* veličanstvena oružja koja nam omogućuju da činimo upravo ono što nam Biblija govori: *“Zato i mi, opkoljeni tolikim oblakom svjedoka, odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena!”* (Hebrejima 12:1). Kao novim stvorenjima u Isusu Kristu:

- * oprosteni su nam svi naši grijesi
- * iskusili smo promjenu našeg identiteta iz grešnika u sveca
- * primili smo novi život - Krista *kao* život - koji će zamijeniti naš prijašnji život.

Netko bi mogao reći: “Bill, ali ja nikada o tome nisam tako razmišljao. Kad sam došao k Isusu, sve što sam razumio bilo je da ću kroz prolivenu krv Isusovu biti spašen. Želiš li reći da kada sam molio i pozivao Isusa da uđe u moje srce i oprost mi sve moje grijehe, zapravo nisam bio spašen? Želiš li reći da se moram vratiti k Isusu i moliti ga da učini ili mi dade ta dva dodatna čudesna dara: promjeni moj identitet iz grešnika u sveca i podari mi svoj život u zamjenu za moj stari?” Ma ne, to nije ono što sam mislio time reći! Kada smo fizički bili rođeni, dobili smo mnogo više od same kože. Dobili smo oči, trbuh, bubrege, srce, mozak i još mnogo toga. Međutim, kada sam ja došao Kristu i zamolio ga da uđe u moje srce, razumio sam samo jednu činjenicu: Oprosteni su mi bili svi moji grijesi. Bio sam *“spašen u potpunosti”*. Ali kao i u ilustraciji o nogometu, uz oprostjenje tu su bile i druge privilegije koje sam dobio prihvaćanjem Isusa Krista u moje srce, a kojih nisam bio ni svjestan.

Na to gledajte na slijedeći način: Gospodin je doveo i ponukao prijatelja naše službe da nabavi računala za sve nas. Ja sam tako dobio svoje računalo koje se sada nalazi u mojem uredu. Ja ne provjeravam pet puta dnevno je li to računalo još uvijek moje. Samo zahvaljujem Bogu što to računalo ima program za pisanje tekstova. Ali nešto me u svemu tome što se događa kod mojeg osoblja u uredu žalosti. Ti kršćani imaju više koristi od svojih računala nego ja od svojeg. Zbog toga se osjećam kao građanin drugog reda. Oni me tada pokušavaju smiriti govoreći mi kako moje računalo ima iste mogućnosti kao i njihovo. Uvjerali su me da će mi život biti puno lakši ako jednostavno proučim priručnik proizvođača koji sam dobio uz računalo kako bih naučio koliko sam više funkcija u tom računalu dobio osim programa za obradu teksta. Na kraju, ja imam isto računalo kao i oni. Ja sam također dio tog informatičkog svijeta, isto kao što su to i oni. *Ali ja ne uživam u tome i ne posjedujem toliku moć na način na koji to oni ostvaruju. To je zato jer ja nisam prihvatio i prigrlio sve funkcije i mogućnosti svojeg računala kao i oni pa nemam niti iste koristi.*

Vjerujem da se mnoštvo kršćana nalazi u sličnoj situaciji. Iako imaju sve komponente u paketu koji zovemo spasenje, koje su primili kada su prihvatili Spasitelja u svoje srce, ipak imaju koristi samo od jedne komponente: to je oprostjenje svih njihovih grijeha. Kakav veličanstven i milosrdan dar! Ali nije li Bog, naš Otac, koji skrbi za svoju dječicu obećao da će nam dati preko mjere! Da, On je promijenio naš identitet i dao nam novi život.

Cjelokupno evanđelje o Isusu Kristu nam govori da kroz njegovu konačnu i savršenu žrtvu imamo oprost grijeha, da možemo biti promijenjeni, da možemo iskusiti osobno zajedništvo s Bogom i tijelom Kristovim - donijeti i dati slavu Kristu na zemlji svojom poslušnošću njegovoj Riječi, i da konačno možemo zajedno s njim zauvijek vladati.

Svako novo stvorenje u Kristu prihvaća i prigrljuje tu divnu i oslobađajuću istinu oproštenja grijeha kroz krv Isusa Krista. “*Koliko li će nas sigurnije spasiti od srdžbe, sada kad smo već opravdani njegovom krvju.*” (Rimljanima 5:9). Međutim život na zemlji je puno složeniji od samog oproštenja naših grijeha. Na primjer, žena koju muž kršćanin zapostavlja i maltretira ne nalazi nikakvu utjehu u tome što zna da su mu oprošteni grijesi! Njezina je želja da se muž prema njoj odnosi kao što se Krist odnosi prema svojoj zaručnici. Takav muž očajnički treba shvatiti da on već posjeduje ključ pobjede nad svojim lošim bezbožnim ponašanjem. Snaga promijenjenog života ušla je u tog čovjeka još onog trenutka kad je bio spašen, ali zato što to ne razumije, on ne može to niti doživjeti. On nastavlja živjeti pod dominacijom svog starog tjelesnog načina života.

“KRIST KOJI JE NAŠ ŽIVOT”

Samo je jedna Osoba živjela pobjedonosnim životom na zemlji: a to je Isus Krist. Jedino ta Osoba je rekla: “*Ja sam trs, vi ste mladice. Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda. Jer bez mene ne možete ništa učiniti.*” (Ivan 15:5). U ovoj metafori Krist je trs, a mi kršćani smo mladice. Mladice nemaju *neovisan život*. Njihov je život, kretanje i postojanje definirano i uvjetovano životom trsa. Tako dugo dok počivaju i ostaju u njemu (crpe svoju životnu energiju iz njega) njihov je život plodonosan. Mladice nikada ne *proizvode* plod same; mladice *rode* plodom koji se stvara *životom* trsa kroz njih. Pokušaju li živjeti neovisno, zasigurno će umrijeti. Bez trsa, u kojemu je njihov život, “*ne mogu učiniti ništa*”. Isus je rekao da smo bez njegovog života koji teče kroz nas nemoćni i nesposobni.

Dopustite mi da postavim par pitanja. Što ako naše spasenje sadržava i *novi način života* kao dodatak oproštenju naših grijeha? Što ako vječni život nije samo produljenje našeg starog života, već doslovno, novi život? Što ako je

vječni život stvarno život Isusa Krista? To je za vas možda potpuno novi način gledanja na ove činjenice, ali molim vas da ne prestanete čitati ovu knjigu samo zato što možda ovo ne razumijete. Moja namjera nije bila da ovdje iznosim nekakve negativne i suprotstavljajuće argumente. Ja vas volim. Idemo zajedno pogledati i razborito proučavati Bibliju, vjerujući Svetom Duhu koji će nam objaviti istinu. Što ako Kristov Duh koji prebiva u nama kao kršćanima otkad smo ga prihvatili, *namjerava* izraziti svoj život kroz nas? I što ako je *njegov* život *kroz* nas ono što nam daje snagu i pobjedu nad svijetom, nad tijelom i nad sotonom? Ako je ovo doista tako i ako bi kršćanski suprug, o kojem smo malo prije govorili, razumio na koji način dozvoliti Isusu Kristu da živi kroz njega kako bi pružio savršenu (*agape*) ljubav svojoj supruzi, ne bi li to dovelo do velike promjene u njihovom braku? Ne bi li se Isus Krist kroz njega odnosio prema njegovoj supruzi kao prema dragocjenom daru koji je dobio od Boga? Ne bi li plodovi Duha tog čovjeka bili očiti podjednako, kako iza zatvorenih vrata njegovog doma, tako i u javnosti? Bez sumnje, o tome ne treba ni razmišljati. Živeći u ovom čovjeku, Krist bi zasigurno radikalno promijenio njegov život na bolje. Mnogi bi ljudi zatim zasigurno željeli saznati više o tajni takve snage i uspjeha.

Jeste li svjesni da pojmovi *vječni život* i *trajni život* nisu sinonimi? Dok pojam *trajnog života* opisuje nešto što ima početak, a nema kraj, pojam *vječnog života* opisuje nešto što nema niti početka niti kraja. Naravni, prirodan čovjek ima *trajan život*. Njegov život počinje rođenjem i nastavlja se u vječnosti - prebivajući u paklu prema svom vlastitom izboru.

Iako se u raznim *prijevodima* Biblije često mogu greškom naći tvrdnje da kršćani imaju trajan život, takav način izražavanja ne postoji u izvornim tekstovima na grčkom i hebrejskom. Mi kršćani imamo *vječni život*. Vječni

život nije nekakva čudesna pojava, niti neka određena stvar, već je to Osoba, Isus Krist. *Vječni Život* bi trebalo pisati s velikim početnim slovima - jer je to zapravo drugo ime za Isusa Krista. Biblija nam to potvrđuje slijedećim tekstom: “Što bijaše od početka, što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali i što su naše ruke opipale o Riječi života - da, Život se očitovao, mi smo ga vidjeli i svjedočimo za nj, i navješćujemo vam Život Vječni, koji bijaše kod Oca i koji se nama očitovao” (1 Ivanova 1:1-2) Ovaj nam odlomak iz Biblije upravo govori o tome da su Isus Krist i Vječni Život jedna te ista Osoba. Isus je sam rekao, “Ja sam put, istina i život ...” (Ivan 14:6). “U njoj (Riječi-Njemu) bijaše život ...” (Ivan 1:4). “A kada se pojavi Krist, vaš život ...” (Kološanima 3:4). Vidimo da je doista Vječni Život - Osoba, Isus Krist. Kada ste došli i prihvatili Isusa Krista, On nije “ušao u vaš život”, On je zamijenio vaš stari buntovnički, neovisan, egoističan i tjelesan život, svojim snažnim, poslušnim, bogoboječnim i savršenim životom. Vjerovali ili ne Isus Krist je naš život. To nam omogućava da imamo veličanstvenu privilegiju surađivati s njime, vjerujući mu da će kroz nas izraziti svoj život na zemlji. Zar to nije stvarno čudesno različito od našeg dosadašnjeg života?

Kršćani su kao pojedinci, individualno, udovi Kristovog tijela na zemlji. Metaforički rečeno, ja sam nožni prst, a vi palac na ruci. Iako smo različiti, svi imamo isti život: Isusa Krista. To nam djeluje možda malo zbunjujuće; to je tajna, kako često stoji u Bibliji (“Njima je Bog htio saopćiti, kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama.” Kološanima 1:27) - to je ono u što trebamo vjerovati i prema tome živjeti, a ne nužno i shvatiti.

Božja je namjera da sve dok Krist živi u mužu i kroz njega, muž voli svoju ženu - kao što Krist voli svoju zaručnicu, crkvu. Ako to muž nikako ne uspijeva shvatiti, pos-

toji li kakva dodatna pomoć ili utjeha za suprugu? Je li Isus Krist uz njeno spasenje pridodao još nešto što bi je trebalo utješiti? Svakako, bez sumnje!

NAŠ JE IDENTITET PROMIJENJEN U KRISTU

S obzirom da je Krist *njen* život, dobra je vijest da *ona* više ne mora živjeti s tim suprugom koji se ponaša tako tvrdoglavo. Isus Krist živi s njim *kroz* nju, i to vjerom. Vjerom, ona prebacuje teret života s tim čovjekom na Isusa, a Isusova je odgovornost da izrazi svoj život kroz nju njenom supргу. I kao da joj ta čudesna istina nije dovoljna, ona mora još i razumjeti i prigrliti činjenicu da je ona raspeta s Kristom, njen naravni život, i da je nanovo rođena u novi život koji sada ima u Isusu Kristu (*Rimljanima 6:6; 2 Korinćanima 5:17*). Ona je promijenjena iz grešnika u sveca ovim veličanstvenim duhovnim procesom - i to ne preobrazbom u grešnika koji je spašen po milosti, već u sveca koji još uvijek ima sposobnost griješiti, ali koji teži za time da takav način života pobjeđuje. Kao sveta žena, ona može počivati u svojoj potpunoj i bezuvjetnoj prihvaćenosti od Boga.

Kršćani koji samo razumiju da su primili oprost grijeha, pogrešno vide sebe kao pomilovane grešnike, koji su na putu u nebo. Ne razumijevajući da je Isus već promijenio njihov identitet iz grešnika u sveca (posvećenog), upadaju u zamku, pogrešno vjerujući da će biti promijenjeni u svete ljude u trenutku svoje fizičke smrti. Moj prijatelj, Peter Lord govori "Ono što ste ovdje, to ćete biti i tamo. Većina kršćana misli da će *smrt* dovršiti ono što Isus nije mogao; da ćemo kada umremo, odjednom okusiti svetost i biti pretvoreni u svece. Ali, smrt je neprijatelj! Nešto je sasvim sigurno krivo u teološkom naučavanju koje govori da će naš neprijatelj učiniti ono što je Isus nesposoban učiniti." Mi

smo *već promijenjeni* u svete ljude (svece) Kristovom smrću i uskrsnućem, što znači da smo time *već* “kvalificirani” za suživot s Bogom. Ako nismo promijenjeni, tada niti sad ne može u nama prebivati Božji Sveti Duh! Sasvim je sigurno da Majka Tereza nije postala sveticom glasovanjem nekog povjerenstva koje je svoju odluku utemeljilo na njezinim djelima. Osoba može biti promijenjena iz grešnika u sveca samo razapinjanjem svojeg starog života na križu i nanovorođenjem u Kristu Isusu. Vi ste već sada sveti onoliko koliko možete maksimalno biti i koliko ćete ikada biti. Kakvi ste sada, takvi ćete biti i u vječnosti kada sa sebe skinete ovo zemaljsko tijelo. No, tada ćete reći: “Pa dobro, ako je to doista istina, zašto se onda ja ne ponašam kao svetac?” To je jako dobro pitanje. Zapamtite ovo pitanje, sačuvajte ulaznicu, o tome ćemo govoriti kasnije.

TIJELO OD ZEMLJE - NAŠE PRIVREMENO PREBIVALIŠTE

Tekst iz *2 Korinćanima 5:1-2,8* nam otkriva što se događa nakon naše fizičke smrti:

“Dakako, znamo: ako se ovaj šator - naša zemaljska kuća - ruši, imamo zgradu koja je djelo Božje - vječnu kuću na nebesima - koja nije sagrađena ljudskom rukom. I zato uzdišemo i vruće želimo da budemo obučeni u naš nebeski stan... Ipak smo puni pouzdanja i više volimo otići iz ovog tijela i vratiti se (u domovinu) ka Gospodinu.”

Obratite pažnju da Bog razlikuje vas od vašeg zemaljskog tijela u kojem trenutno živite. On vam razotkriva da vaše zemaljsko tijelo nije ono što vi doista jeste. On kaže: *“Ako se ovaj šator - naša zemaljska kuća - ruši, imamo zgradu koja je djelo Božje - vječnu kuću na nebesima”*. Bog vas doslovce oslobađa, izbacuje iz vašeg doma, iz tje-

lesne kuće. Kuća nije naš identitet. I samo zato da bude siguran da smo mi to shvatili, On ponavlja: “*I zato uzdišemo...*” Uzdiše li kuća ili uzdišemo mi? Naravno da uzdišemo mi. *Vi* niste kuća; *vi* privremeno u njoj živite. Obratite pažnju na to da je osoba koja je “odsutna iz tijela i stalno kod Gospodina” ista ona osoba koja je prebivala u tijelu na zemlji. Njen je identitet ostao nepromijenjen nakon smrti. Iako će naravno *tijelo* biti promijenjeno u budućnosti (*1 Korinćanima 14:42-44*), *vi* i *ja* nećemo biti promijenjeni iz grešnika u sveca nakon naše fizičke smrti, jer je Bog to već učinio s nama kroz Isusa Krista. Bog, kroz apostola Pavla, upućuje ovo pismo svim “svetima” (*2 Korinćanima 1:1*). On nikad u tom pismu ne govori “grešnicima spašenim po milosti”. To je ljudsko religiozno mišljenje, koje Biblija u svom izvornom obliku ne podupire. Učenjem da su kršćani već promijenjeni u proslavljene (svete) ljude kakvi će i biti u vječnosti, ne poučavam ljude gnosticizmu (teološkoj nauci koja negira važnost tijela). Ja samo jednostavno prenosim i govorim ono čemu nas Biblija poučava - da naš pravi i istiniti identitet *nije* tijelo u kojem živimo. Vaša osobnost (duša) i duh čine svetog čovjeka, koji privremeno prebiva u ovom smrtnom, zemaljski-vezanom i ograničenom tijelu.

Stihovi koji govore o promijeni našeg bića u tren oka, ne govore o promijeni nas samih, već o promijeni našeg *tijela*. Bog nam govori: “*Pazite! Kazujem vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti...jer treba da se ovo raspadljivo (zemaljsko) tijelo obuče neraspadljivošću (u nadnaravno nebesko tijelo) i da se ovo smrtno (fizičko) tijelo obuče besmrtnošću (nebesko tijelo).*” (*1 Korinćanima 15:51,53*). Vaši su duh i duša već bili promijenjeni u trenutku spasenja. Dakle, braćo i sestre, jedina promjena koju ćemo iskusiti kroz smrt je oslobođenje od ovog zemaljskog tijela. Kad jednom napustimo ovo tijelo, sotona nas više ne može gnjaviti i zastrašivati. Iako ćemo zauvijek živjeti u Božjoj nazočnosti, i iako smo morali iskusiti promjenu našeg identiteta da bi smo se kvalificirali za takvu

veličanstvenu budućnost, Biblija nas uči da se ta promjena *već dogodila* u Isusu Kristu u trenutku spasenja. Zato nas Bog naziva svetima.

Kršćanin koji vjeruje da je grešnik spašen po milosti je ili nepoučen, ili jednostavno ignorira značajan dio onoga što je Isus učinio za nas, kao što nam je to objavljeno kroz Božjeg poslanika, apostola Pavla. Takav Kršćanin gleda i živi život na manje više isti način kao i vjerni starozavjetni Židovi. Taj ne nanovorođen (neobnovljen) čovjek, sasvim *ispravno* vidi sebe kao grešnika koji mora redovito putovati do Božjeg hrama, te truditi se i nastojati ispuniti sve propise Zakona ne bi li zadobio od Boga oprostjenje grijeha i blagoslove. Dodatno tome, iskustvo Kristovog Duha koji živi kroz njega i daje mu pobjedu nad svijetom i tijelom, je jednostavno bilo nedostupno (čak i u njihovim najboljim i najluđim snovima!). Nije im je bila niti dana mogućnost promjene identiteta iz grešnika u sveca. Vidite li da to upravo opisuje i objašnjava mentalitet mnogih nano-vorođenih Božjih svetaca danas? Imate li trajno iskustvo pobjede nad onim što Biblija zove “*grieh koji lako zavodi...*” (*Hebrejima 12:1*)? Iako nijedan čovjek ne može zadobiti niti iskusiti *bezgriješno savršenstvo*, mi ipak možemo iskusiti pobjedonosni život. Da bi smo to mogli iskusiti moramo ipak prigrliti nešto više od samo čistog blagoslova oprostjenja grijeha; moramo prigrliti cjelokupnu istinu koja stoji pisana u Evanđeljima.

VIŠE OD OPROŠTENJA GRIJEHA

Chaim je bio opterećen i iscrpljen krivnjom grijeha koju je nosio na sebi. Jednostavno nije mogao shvatiti kako je mogao pasti tako nisko da je postao nevjeran svojoj dragoj supruzi, ali on je to učinio i od tada živi sa svom krivnjom tog grijeha (Taj tjedan je bilo točno tri mjeseca otkad se to dogodilo). Što li ga je samo natjeralo da to učini? Pa on se čak nije niti mogao sjetiti njezinog imena. Upoznao ju je

kod jednog seoskog zdenca, kad mu je počela pričati o svojem životu i životu prostitutke u poganskom hramu i...ahhh! I tako je sve išlo korak po korak, jedna je stvar vodila do druge i ... ahhh! Dragi Bože, što bi on sada sve dao ili učinio samo da može izbrisati taj svoj naivan i glup čin strasti!

Danas je baš stigao u Hram u Jeruzalemu, gdje će leviti zajedno sa visokim svećenikom prinositi žrtve i molitve Jahvi za grijeh naroda. Chaim je proputovao pedesetak kilometara da bi mogao biti prisutan sa ostalima kada će veliki svećenik vršiti žrtvene propise prema Zakonu i moliti za otkupljenje grijeha. Donio je najdragocjeniju životinju iz svojeg stada kao žrtvu za svoj grijeh, moleći svakim korakom na tom putu u Jeruzalem da Jahve prihvati njegovu žrtvu i oprost mu; a sada je stajao u tišini, čekajući da veliki svećenik izađe iza zastora gdje se nalazio žrtvenik i tako objavi da je Jahve zadovoljan žrtvama i molitvama za oprostjenje grijeha koje je narod počinio protiv njega. Zavrjesa se malo zaljuljala, nešto se micalo iza nje! Evo, gle! Veliki je svećenik izašao i stao ispred naroda! *Oprošteno! Slavite i hvalite Jahvu, oprošteno vam je!*

Chaimovo se srce naprosto ispunilo beskrajnom zahvalnošću. Nije se nadao niti vjerovao da će se *ikad* opet osjećati tako čisto! Slavite Jahvu! Plesao je od sreće, skačući kao dijete dok se primicao vratima grada koja su ga vodila na put prema njegovom domu. Tada se odmaknuo dalje u stranu, dalje od ostalih, i pao ničice, licem do zemlje iz zahvalnosti, neprestano zahvaljujući Jahvi. Srce mu je odsijevalo vedrinom i iskrenošću. Zatim se sasvim spontano okrenuo i potrčao natrag prema Hramu. *Morao* je jednostavno učiniti nešto više da izrazi svoju zahvalnost Jahvi!

Trčeći, probijao se natrag kroz gomilu ljudi koji su polako odlazili kućama, ne bi li stigao natrag do Hrama. Probio se kroz vrata u unutrašnje dvorište Hrama koje su ljudi već napustili, s namjerom da ode iza zastora i baci se na Kovčeg saveza, ne bi li se našao u zajedništvu s Jahvom i

osjetio njegovu prisutnost, želeći tako izraziti sav žar zahvalnosti za oprostenje grijeha koje mu je podareno.

Ta priča nije mogla imati sretan završetak. Da je Chaim kojim slučajem pokušao proći kroz taj zastor i ući u Svetinju nad Svetinjama, bio bi mrtav pečen poput ražnjića. Poznavati razliku između sebe i Chaima temeljna je činjenica ove priče. Kad biste trebali navesti određen razlog zašto bi Chaim trebao pasti mrtav, što biste rekli? “Ali Bill, njemu nije oprošteno kao što je to nama Isusovom žrtvom”. Oh, itekako mu je oprošteno; oprost je oprost. Ovdje Bog određuje pravila, a ne mi! Chaim je gledao prema Bogu u vjeri prema otkrivenju koje je bilo čovjeku dostupno u to vrijeme. Zar Chaim nije bio Božji izabranik? Naravno da jest - bio je Židov. Zar on nije bio predan Bogu? Naravno da jest. Ako su se u to doba iskrenost i pokajanje mjerili vlastitim naporom, onda mu se to svakako trebalo priznati jer je čovjek putovao gotovo 100 kilometara uokolo pješice, pola puta vozeći ili gurajući životinju koju je namijenio kao žrtvu za svoje grijeha. Danas se moramo upitati koliko je kršćana spremno na pokajanje zbog svojih grijeha? Chaim je izuzetno ozbiljno doživljavao svoju vjeru.

Ono što nas u našoj situaciji vidno razdvaja od Chaima je kritično “odmorište” na Božjoj autocesti - pa krenimo to malo dublje i detaljnije pogledati i preispitati. Tko ili što je to u nama - ta nova osoba u Kristu - koja ne samo da nas oslobađa od potrebe da dođemo i zavirimo iza Božjeg zastora, već u isto vrijeme omogućava Bogu da dođe i zaviri iza našeg “zastora”? U nama prebiva njegov Sveti Duh! Iako je Isus svojom žrtvom platio za sve naše grijeha, dok je Chaimu bilo određeno oprostjenje grijeha po sistemu žrtva-po-žrtva, razlika između nas i Chaima ide puno dublje od oprostjenja. *Mi smo iskusili promjenu u našem identitetu!* Chaim je i dalje ostao čovjek-grješnik; a nova stvorenja u Kristu su sveci (posvećeni).

NOVI DUHOVNI IDENTITET

Iako je Starozavjetnim vjernim Židovima oprašteno, da su se kojim slučajem usudili ući u Svetinju nad Svetinjama, u svetu Božju prisutnost - iza Hramskog zastora - istog bi trena pali mrtvi zbog njihovog prirodnog identiteta koji su stekli rođenjem - identiteta grješnika. Veliki je svećenik, s druge strane, dobio dozvolu oslobođenjem po milosti kao Božji posrednik za dobrobit naroda. Što je to što vas oslobađa od potrebe da imate takvog *ljudskog* svećenika/posrednika danas? *Pa vi ste doslovno bili očišćeni time što je vaš stari život razapet s Kristom na križu, a potom nanovo rođen njegovim uskrsnućem! "... A mi smo hram Boga živoga" (2 Korinćanima 6:16b)! Kako je to moguće? Ne samo da imate trajni oprost kroz prolivenu Isusovu krv, već ste i tako trajno sveti da Kristov Duh osobno trajno prebiva u vama. Ljubljene moji, Krist vam je to omogućio Svojim dragocjenim tijelom, kojim je izazvao i tu trajnu promjenu u vašem identitetu. Strpite se sada još malo; da vam ovo potkrijepim stihovima iz Božje Riječi. Naravno da trebate slaviti i zahvaljivati Bogu što su vam grijesi oprašteni njegovom dragocjenom krvlju. Zar to nije prekrasan dar od Boga? Ali slušajte vi ste primili i više od toga! Moje je stajalište da trebate dati jednaku hvalu Bogu i zbog toga što je vaš duhovni identitet bio promijenjen iz grešnika u sveca, raspećem na križu s Isusom, a potom ponovnim rođenjem u Isusovom dragocjenom tijelu. Oboje je uvjet da bi se Božji Sveti Duh mogao nastaniti u vama - a to je već u vama učinjeno. "... jer je svet hram Božji, a taj ste vi". (1 Korinćanima 3:17b).*

Sam oprost vam neće donijeti privilegiju kojom bi se Duh Sveti nastanio u vama. Razumijete li ovo? Iako je Starozavjetnom vjerniku poput Chaima bilo oprašteno, on nije mogao doći u Božju prisutnost poput vas. Iako prihvatanje ove istine nije uvjet da budete spašeni, ali je uvjet za iskustvo pobjede nad svijetom, vašom tjelesnošću i nad sotonom.

Zastor Božjeg hrama, bio je rascijepljen na dva dijela - prilikom Kristove smrti na križu - otkrivajući i pokazujući Svetinju nad Svetinjama - objavljujući tako da Bog ne prebiva više u "hramu načinjenom rukama". On sada nastanjuje drugačiju vrstu hrama koji "nije načinjen ljudskim rukama". *"Mi smo ga čuli gdje govori: 'Razorit ću ovaj hram, sagrađen ljudskom rukom, i za tri dana sagradit ću drugi koji neće biti sagrađen ljudskom rukom.'" (Marko 14:58). Nanovorođeni ljudi su ta nova Svetinja nad Svetinjama o kojoj govori Isus! Bog više ne nastanjuje hram od kamena. Mi smo sada "živo kamenje" i zato "... dopustite da se od vas samih kao živog kamenja sagradi duhovna kuća, sveto svećeništvo, da prinosi duhovne i Bogu ugodne žrtve po Isusu Kristu!" (1 Petrova 2:5). Takvo živo kamenje nije moglo postojati sve do trenutka dok nije Isus uzdignut iz mrtvih postao naš duhovni praotac, kamen temeljac. "Tako i stoji pisano: 'Prvi čovjek, Adam, postade živa duša', a novi Adam životvorni duh". (1 Korinćanima 15:45).*

I kad bi Bog još uvijek prebivao u onoj drvenoj kutiju optočenoj zlatom, koja se nalazila iza Hramskog zastora, mi bi smo se - *zbog prekrasne, milosrdne i djelotvorne Isusove žrtve* - mogli baciti na tu kutiju u ljubavi i zahvalnosti. Mogli bi smo je otvoriti, pogledati unutra i posegnuti za njenim sadržajem - bez problema! Bog je međutim napustio takvu "kutiju", ali nam je ostavio novu adresu. Film o Indiana Jonesu - *"Potraga za izgubljenim kovčegom"* prikazuje Boga kako doslovce prži zločeste dečke koji su se usudili dirnuti i otvoriti tu kutiju optočenu zlatom - tipično Hollywoodsko izvrtnje stvarnosti. Odlično Scott! Međutim mi smo ipak dobili i postigli puno više od neke apstraktne i magične slike o Bogu zatvorenom u drvenoj kutiji! Božja se prisutnost među nama ljudima više ne može osjetiti samo u nekoj zgradi u vašem gradu, susjedstvu, ili u kutiji načinjenoj ljudskim rukama. On živi u duhu svake osoba koja je nanovo-rođena. I kao takvi nanovoro-

đeni, sveti (posvećeni), ne moramo putovati na neku određenu zemljopisnu lokaciju na zemlji poput muslimana koji putuju u Meku, da bismo osjetili Božju prisutnost i bili u zajedništvu s njim. *Mi živimo u "živućoj jedinstvenoj zajednici s njim" unutar naših ovozemaljskih tijela.* Sveti Bog ne može prebivati u nekom nesvetom i neočišćenom mjestu ili prebivalištu, i ne postoji način na koji bi bilo koji čovjek mogao očistiti svoju staru, nesvetu grešnu narav. Ali, ipak, kako stoji "... jer Bogu ništa nije nemoguće!" (Luka 1:37). On nas je oslobodio i očistio razapinjanjem naše stare grešne naravi koja je trebala umrijeti s Kristom da bi nas nanovo rodio u Kristu Isusu. Sada imamo novi duh. I sada sam ja, kao i vi sveto prebivalište: "... jer je svet hram Božji, a taj ste vi". (1 Korinćanima 3:17). Grčka riječ za hram je *naos*, što znači "Svetinja nad Svetinjama" gdje prebiva Duh Sveti, kao suprotnost drugom djelu hrama koje se naziva grčki *hieron*, što označava dio hrama kojemu su svi ljudi mogli pristupiti. Kršćani su ono sveto mjesto u kojem Božji Duh sada počiva na zemlji! Kakav prekrasan Spasitelj! Kakva nevjerojatna milost!

GREŠNIK ILI SVETAC?

Godinama sam uzimao kruh sa Božjeg stola, večeru Gospodnju i zahvaljivao Bogu za oprostjenje grijeha. A tada, jednog dana dok se posluživala i uzimala večera Gospodnja u crkvi, Duh Sveti me potaknuo na jedno pitanje koje je bilo i otkrivenje: Ako uzimajući i slaveći večeru Gospodnju to činimo samo na spomen na oprostjenje grijeha koje smo primili, zašto je onda Isus Krist odredio da uzimamo *dva* elementa večere Gospodnje - vino i kruh? Zašto kruh u sjećanje na njegovo slomljeno i izmučeno tijelo? Ipak, očišćenjem kroz Isusovu krv primili smo oprostjenje grijeha - zašto onda ne slavimo to oprostjenje grijeha samo s jednim elementom večere Gospodnje - čašom vina?

Zahvalnost za oprostjenje grijeha je prikladna u znak sjećanja na prolijevanje Isusove *krvi*, a takvu zahvalnost

izražavamo dijeljenjem čaše vina. Ali, ipak smo s Isusovim *tijelom* bili razapeti kao grešnici te nanorođeni kao sveta, pravedna Božja djeca. Ljudi, mi nismo bili razapeti s Isusovom krvlju, već s njegovom dragocjenim tijelom. Shvatio sam da ako pokušavamo dati određeno značenje i uloge pojedinim elementima: Isusovoj krvi i njegovom tijelu - susrećemo se s problemima jer je Isus Krist Jedan, jedinstven i nedjeljiv. Za naše se spasenje Isus trebao žrtvovati u cijelosti; da bi smo se spasili trebamo ga u cjelini. On je svakako osjećao fizičku bol kada su ga razapinjali na križ - bol kroz njegovo fizičko *tijelo*. A s druge strane, njegova je dragocjena krv tekla iz njegovih rana. Nalazimo se na sigurnom i utemeljenom teološkom terenu kada vjerujemo i tvrdimo da smo u Kristovom tijelu bili razapeti, a zatim i nanorođeni. Bog o tome ovako govori: “*Stoga ste i vi, braćo moja, umrli Zakonu po Kristovu tijelu tako da pripadate drugomu - onomu koji uskrsnu od mrtvih - da donesemo rod za Boga*”. (Rimljanima 7:4). Vaša je stara narav umrla u Kristovom *tijelu* prije nego je vaša nova narav bila rođena kroz njegovo uskrsnuće! “*Snagom te volje posvećeni smo prinosom tijela Isusa Krista jedanput zauvijek*.” (Hebrejima 10:10), “*... taj novi i životonosni put On nam je otvorio kroz zastor, to jest kroz svoje tijelo...*” (Hebrejima 10:20). Ovdje nam Bog ukazuje na važnost Isusovog fizičkog tijela i njegovo značenje za nas. Kao što je Isusovo prolijevanje krvi bilo nužno za oprostjenje naših grijeha, *tako je i njegovo raspeto i uskrslo tijelo sredstvo kroz koje je naš stari identitet promijenjen iz odbačenih grešnika u prihvaćene svece*. Ljudi, uz Isusovu krv i Isusovo je *tijelo* bilo značajno uključeno u proces kojim su se trebali zadovoljiti uvjeti na temelju kojih i mi sada možemo imati “*posvećenje bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina!*” (Hebrejima 12:14). *Mi* (bubnjevi i trube) *smo* (bubnjevi, trube i citre) *sveta nova stvorenja u Kristu*, i njegovo je dragocjeno *tijelo* bilo vitalni element prilikom te promjene našeg duhovnog *identiteta*. Smatram Gospodnji

stol, uzimanje večere Gospodnje još potpunijim i značajnijim dok štujem i slavim Isusa Krista radi oprostjenja grijeha koje sam primio uzimajući čašu s vinom, i slaveći ga i zahvaljujući mu *za moj novi identitet uzimajući kruh*.

Kršćanin koji vjeruje da je prije svega “grešnik spašen po milosti” indirektno niječe da je ova promjena njegovog identiteta razapinjanjem i uskrsnućem tijela Kristovog, element našeg spasenja, koji je podjednako važan i vitalan kao i oprostjenje grijeha koje smo primili kroz prolivenu krv Kristovu. Narode, ova izjava nije bogohuljenje. Bogohuljenje je činjenica da sam godinama živio u neznanju o čudu koje je Isus Krist učinio za mene svojim dragocjenim tijelom: promjenom mojeg duhovnog identiteta iz grešnika u sveca. Ovu sam istinu spoznao tek 22 godine nakon mog spasenja. Dok je Isusova krv prolivena kako bi naša krivnja za počinjene grijehe bila oprostena, Isusovo je tijelo žrtvovano da bi naš identitet grešnika bio zamijenjen identitetom sveca. Razumijevanje našeg istinitog identiteta svetog čovjeka od ključne je važnosti kako bismo mogli iskusiti sve blagodatni ispunjenog života o kojem je Isus govorio, ili ćete jednostavno biti zakinuti za to iskustvo ispunjenog života i vaš će život proći u nekom uvjerenju, što god već vjerovali o sebi kako biste jednostavno izbjegli osjećaj da zavaravate samog sebe. Vjerujete li da ste “grešnik spašen po milosti”, ponašat ćete se tako i živjeti kao takva osoba; vjerujte li da ste sveti, očišćeni i otkupljeni sveti čovjek koji povremeno griješi i priznaje svoje grijehe, ali koji mrzi takav način života, bit ćete jako motivirani da se i ponašate kao takav čovjek. To tako funkcionira sasvim jednostavno.

Vi ne možete biti grešnici spašeni po milosti kao što ne možete niti biti vjenčani samci. Onog trenutka kada se samac oženi, možemo reći da je “umro” kao samac i “ponovno se rodio” kao vjenčana, oženjena osoba. *Rođenje* uvijek određuje identitet. Kad ste došli k Isusu i prihvatili ga,

istog ste trenutka umrli kao grešnici: “živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni.” (Galaćanima 2:20). Zatim ste bili nanovorođeni, s novim identitetom; vi ste sada Božji sveci “...svima ljubimcima Božjim u Rimu, pozvanima da budu sveti.” (Rimljanima 1:7). Kao sveti, sada ste očišćeni - sada ste hram, prebivalište Božjeg Svetog Duha u vašem novom identitetu. “A tko se združi s Gospodinom, s njim je jedan duh.” (1 Korinćanima 6:17), “Ali vi niste u tijelu, već u Duhu, ako zbilja Duh Božji prebiva u vama.” (Rimljanima 8:9). I dozvolite mi da vas upozorim. Bog se ne “šali” kada kaže da ste sveti, a vi ste zapravo, nalik nekom prljavom jadniku. Dramatična unutarnja promjena dogodila se kad ste bili spašeni. Vi ste *doslovno* sveti, jer vas Bog inače ne bi takvima nazivao 60 puta u Bibliji *nakon križa*. Kad Pavao piše svoje poslanice on se obraća nama kao “svim svetima”, nikad kao “svim grešnicima spašenim po milosti”. Hoćete li vjerovati i živjeti s činjenicom od 60 navoda u Bibliji u kojima vas se naziva svetima, ili ćete se okomiti na jedan stih: “Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike. Od njih sam prvi ja.” (1 Timoteju 1:15) u kojem Pavao upućuje na samog sebe kao “najvećeg grešnika”? Mnogo je stvari u Bibliji koje ni ja još uvijek ne razumijem, i ovo je tek jedna od tih. Ali, pokušavam hodati i živjeti po onome što *stvarno* razumijem, vjerujući Gospodinu da će mi popuniti rupe i mjesta koje ne razumijem na tom putu. Kad razmatrate ovaj problem matematički: 60 prema 1 - plus još svi oni stihovi koji govore o kršćanima kao pravednicima, mislim da više nema sumnje. Mi smo definitivno sveti, narode!

JOŠ JEDNO ČUDO

Iako je sam znao “Krist, nada slave, (jest) među vama.” (Kološanima 1:27), Krist je jednako tako mogao i može živjeti na Marsu, a da mi svejedno iskusimo sve blagodati njegove prisutnosti. A što je sa vama? Nalazite li se i vi u

zajedništvu s njim i uživajte li? Vjerujete li mu kao svojem Učitelju? Čitate li njegovo ljubavno pismo u njegovoj prisutnosti i vjerujete li da može dodirnuti vaše srce kroz to pismo? Divite li se u zajedništvu njegovoj ljepoti i veličanstvenosti njegovog stvorenja? Plačete li u njegovim rukama kada ste ranjeni i povrijeđeni? Jeste li stvarno zadivljeni njegovim blagoslovom kada se rodi dijete? Divite li se njegovoj snazi i onda kada je vrijeme snažnih oluja? Netko je jednom upitao zašto je jedino apostol Ivan bio toliko blizak Isusu da je položio glavu na njegove grudi i dobio odgovor: "Zato jer je on jedini koji je to i pokušao." Čudo kojim Isus Krist prebiva u nama ne uključuje niti njegovu krv niti njegovo *tijelo*, već samo njegov Duh, Duh Sveti, koji je ušao u nas da bi bio u bliskom zajedništvu s nama.

ISUS KRIST, VAŠ ŽIVOT

Osim Kristove duboke želje za zajedništvom s nama, postoji još jedan veličanstven razlog zašto Krist prebiva u nama po svom Duhu: da bi izrazio svoj život kroz nas. *Vi mu se sada predajete, vjerujući da će vas odvesti u nebesku budućnost, vaš novi stan na nebu, ali vjerujete li mu na isti način kada se suočavate sa svakodnevicom?* Drugim riječima, vjerujemo li mu na isti način za vrijeme *života*, kao što mu vjerujemo i za ono što će se dogoditi nakon *smrti*? Mi možda možemo činiti potonje, i ignorirati ovo prethodno, ali time sami sebi uskraćujemo blagodati Božje milosti koja je nad nama. Kad uvidite da vaš izgubljeni prijatelj vjeruje da će se svojim vlastitim djelima opravdati i jednog dana stati pred Boga, tužni ste jer znate kakav je to grijeh naspram Bogu, kad čovjek ignorira značenje i važnost Isusove milostive i veličanstvene žrtve na križu. Budite iskreni i recite: Živite li svoj život kao da je Božje oprostjenje grijeha kroz Isusa Krista jedino što vam treba u životu - i smatrate li da vam u životu ide sasvim dobro, čak i bez "gnjavaže" s ostalim istinama koje sam ovdje istak-

nuo? Htio bih da ovo shvatite na ljubazan način:, ali nije li to isto tako grijeh i uvreda naspram Božjoj milosti? Zar ovo ponašanje nije kao da vjerujete da ste toliko snažni da ne trebate prigrliti sve ono što je Krist učinio za nas, kako bi se mogli suočiti sa svakim novim danom?

DUH ISUSA KRISTA

“Ali vi niste u tijelu, već u Duhu, ako zbilja Duh Božji prebiva u vama. Ako tko nema Kristova Duha, nije Kristov.” (Rimljanima 8:9). Rasporedom i predočavanjem istina iz Biblije na takav način, stihovi *“u tijelu”* nasuprot *“u Duhu”*, zapravo predočavaju razliku između izgubljenosti i spasenja. Ovaj nam stih govori odnosno ističe dvije stvari: Svaka osoba koja nije ispunjena odnosno u kojoj Duh Sveti ne prebiva je izgubljena, a da bismo ga primili moramo *“pripadati”* Isusu Kristu (biti nanovorođeni). Također nam govori da se pojam Kristovog Duha i Duha Svetoga mogu koristiti naizmjenice jer imaju isto značenje - oni su sinonimi.

“A ako je Krist u vama, vaše je tijelo mrtvo zbog grijeha, a vaš je duh živ jer ste opravdani.” (Rimljanima 8:10). “Kristov Duh” u gornjem devetom stihu poslanice Rimljanima je Onaj koji daje život vašem duhu. Vaše *fizičko tijelo* nije bilo obnovljeno (nanovo-rođeno) prilikom spasenja. To je očito dok gledate tijela nekad mladih kršćana, punih života i energije, koja se dnevno troše na putu prema fizičkoj smrti. (Nitko me ne poziva da poziram u reklamama za kupaće kostime otkad moje ovozemaljsko tijelo izgleda kao da mu treba glačanje). Ali s *duhom* novog stvorenja u Kristu nije tako. *“A tko se združi s Gospodinom, s njim je jedan Duh.” (1 Korinćanima 6:17).* Vaš je duh živ i pravedan. On je prijestolje života u vama. Kristov duh koji prebiva u vašem duhu, sada je vaš život, upravo

onako kako je Isus i rekao: *“Ja sam put, istina i život”* (Ivan 14:6).

Poznajete li Isusa kao “trostrukog Spasitelja” kakav On jeste? Uživajte li ovozemaljske blagodati koje proizlaze iz Isusove prolivene krvi za oprostjenje vaših grijeha, Isusovog tijela koje je žrtvovano radi promjene vašeg identiteta, i Isusovog Duha kao vašeg života? Bog bi svakako želio da je u vašem životu tako.

DRUGO POGLAVLJE

Bog želi da kršćani znaju da normalno iskustvo kršćana nije normalni kršćanski život

MOJ PRIJATELJ FRANK VOZIO me iz zračne luke u crkvu koju je vodio kao pastor u gradiću Baton Rouge, gdje sam trebao održati jedan seminar. Tijekom puta sišao je sa autoceste i pobjegao od iscrpljujućeg i napornog kaosa te krenuo mirnom i tihom ulicom okruženom relativno neoobrađenom zemljom. Promjena okruženja bila je dobrodošla. Neke impozantne i moderne građevine pojavljivale su se u daljini, naizmjenice kroz drveće, stvarajući dojam kao da se približavamo nekom mjestu s podosta aktivnosti, ali kad smo se približili, uvidio sam da sam se prevario. Cesta kojom smo se vozili pretvorila se u četvrtotračnu odvojenju otokom po sredini, ali uopće nije bilo prometa. Ispred nas je bila čitava avenija, a putovali smo kraj niza uspava-

nih zgrada i građevina za koje se kasnije ispostavilo da su zapravo prazni dormitoriji, školske zgrade, te raznorazne strukture. Tek onda mi je svanulo: To je sve što je ostalo od Jimmy Swaggart sveučilišta - koje je bilo izgrađeno u namjeni da bude na slavu Isusu Kristu, a sada je tek pusti podsjetnik na slabost i tjelesnost jednog čovjeka!

Tišina napuštenog studentskog gradića stvorila je sličnu sliku i u našem autu, kada se Frank priklonio mojem sjetnom raspoloženju. S naše lijeve strane prolazili smo pokraj slikovitog šetališta sa nekoliko visokih srebrnih koplja/nosača zastava u nizu, predstavljajući većinom prazne prste uperene prema nebu - koji su nekad ponosno služili prikazivanju multinacionalnih zastava kao znak službe u cijelom svijetu, a danas su tek sumoran podsjetnik na nešto što se sramotno urušilo. Osjetio sam duboku tugu u svom srcu radi "plavog oka" koje je Isus zaradio, a sve radi moralne pogreške koju je napravio brat Jimmy.

Zamišljao sam tisuće studenata, posjetitelja, zagovaratelja, pomagača i osoblja koje je nekoć krasilo ovo začuđujuće mjesto. Anonimna lica tisuće mladih kršćana proljetala su kroz moje misli - lica koja su odsijevala vedrinom i uzbuđenjem i koja su jedva čekala da postanu dijelom ovog Svetim duhom inspiriranog sveučilišta Božje službe i Božje zajednice, gdje je Isus Krist bio podignut kao svjedočanstvo i nada ovom mračnom svijetu. A tada su odjednom svi njihovi snovi bili rasuti i srušeni jednim razarajućim udarcem. Njihov je prvak, karizmatički vođa, koji je doveo desetke tisuća Kristu, bio razotkriven kao moralna pogreška, a onda kao pobunjenički brat, koji se nije htio podrediti disciplini crkve. Nema ništa tužnijeg od palog kršćanskog vođe.

Možda je vaše mišljenje da je Jimmy Swaggart tema za prošlogodišnje vijesti, a možda ima i onih koji se pitaju "Koji Jimmy?", pa razmišljate u stilu: "Hajde Bill, daj nam ispričaj neku novu svježju priču." Iako je istina da se priča

o bratu Jimmyju u nastavcima sada već polako skladišti u nečijoj arhivi, njegova je duhovna borba zapravo stara kao i Samsonova, a s druge strane još uvijek suvremena i aktualna poput onih u popularnoj TV emisiji "Dobro jutro, Amerika". Svaka denominacija kršćanstva ima negdje sakrivene kosture palih kršćana-prvaka u nekim svojim arhivama, naposljetku mnoge crkve ih imaju. Možda je čak isti problem dotaknuo ili se našao u vašoj Božjoj obitelji ili sredini. U svakom slučaju Isus Krist ne ovisi o jednom čovjeku koji će stati i braniti njegovu slavu i ugled. Međutim, mi kao kršćani, možemo podignuti ili smanjiti njegov ugled i slavu među ljudima u sredini u kojoj živimo, naprosto načinom na koji provodimo svoj život. Pali kršćani bez sumnje nikad ne planiraju sramotiti Isusa, niti služiti kao izložbeni primjerak "A" za mnoge od nas da smo "po Božjoj milosti spašeni i samo po Božjoj milosti imamo pristup...".

Zar se nikad niste pitali, a isto tako i Boga, ne postoji li možda neko biblijsko objašnjenje ili odgovor za ovaj goruće rastući problem života bez snage koji je uobičajen i za one u klupama i za one za propovjedaonicom? Složit ćemo se da je ovakav život sasvim sigurno daleko od onog plodonosnog i pobjedonosnog života koji nam je obećao Isus - jačeg od svijeta, požude tijela te sotone.

Godine 1991. objavljeno je izvješće Fuller Instituta koji se bavi problematikom rasta crkve, prema rezultatima ankete provedene nad pastorima, te su dobiveni slijedeći podaci o profesionalnom i osobnom životu ljudi u Božjoj službi:

- * 80 % njih vjeruje da je pastorska služba negativno utjecala na njihove obitelji.
- * 33% govori da je poziv u pastorsku službu pogibeljno utjecao na njihovu obitelj.

- * 75% izvještava da su barem jednom prošli kroz značajnu krizu uzrokovanu stresom barem jednom u svojoj službi.
- * 50% osjeća da ne mogu udovoljiti zahtjevima i potrebama te službe.
- * 90% se osjeća neadekvatno obrazovanim da bi se mogli uhvatiti u koštac sa službom.
- * 70% ih je izjavilo da imaju sada lošiju sliku o sebi nego kad su započeli ovu službu.
- * 40% njih izvještava o ozbiljnim sukobima sa članovima svoje crkve barem jednom mjesečno.
- * 37% priznaje uključenost u neprimjereno seksualno ponašanje s nekim od članova crkve.
- * 70% njih nema nikoga za koga bi mogli reći da im je bliski prijatelj.

Jesmo li skrenuli negdje na pogrešnom izlazu s autoceste, kroz stoljeća kršćanske tradicije? Ako to doista jest tako, možemo li prepoznati taj trenutak i vratiti se na pobjedničku putanju? Vjerujem da je odgovor na oba pitanja potvrđan.

Većina se nas sasvim sigurno ne može poistovjetiti s grijehom brata Jimmya. Međutim kada generalizirate kušnju koja je jedinstvena njegovom tijelu, te na isti način izdvojite svoj vlastiti ukorijenjeni grijeh, zahvaljujete Bogu što ne trebate “odraditi svoje spasenje” ispred televizijske publike diljem svijeta. Ako nikada niste nešto takvo iskusili ili tome svjedočili iz prve ruke, teško je i zamisliti kako takva moć, jednom stečena, može postati tako dragocjena - pogotovo muškom rodu. Kada jednom takvu moć okusite, ona postaje poput snažnog narkotika i osoba, - bilo spašena ili nespašena, - osjeća se kao da posjeduje posebne pri-

vilegije. Misleći, *Bog me blagoslivlja. Što je jedan takav mali grijeh poput ovog i kakvu on može načiniti štetu? Pa to nikoga neće povrijediti. Osim toga, Bog će mi ionako oprostiti i čemu da se onda zamaram, pa svi mi grijesimo.* Ili, kada takva moć bude izgubljena, može osobu postupno odvući u dubine prepune sumnje, u kojima će ta osoba biti još ranjivija u pokušaju da svoju bol ublaži različitim obrambenim mehanizmima ne bi li se osjećala bolje prolaznim zadovoljavanjem svojih želja i potreba. A ovakvo stanje može poprimiti onoliko oblika koliko postoji ljudskih apetita za požudama - bilo da su one fizičke, psihičke ili duhovne naravi.

Prije nekoliko godina, jedan je okružni sudac, tobožnji kršćanin, živio par ulica niže od nas. Vjerojatno je svoja odjela naručivao iz tvornice uniformi Južnog Okružnog Suda (Southern County Judge) - jer kad se vozio pokraj naše kuće u svojem velikom kabrioletu, noseći to bijelo odijelo i kaubojski šešir, izgledao je poput poznatog pukovnika Sandersa. Taj čovjek nije ulazio u sobu poput svih normalnih ljudi, on je doslovce ulijetao poput tornada!

Najopasnija situacija u kojoj ste se mogli naći u našem gradu je bilo kada ste stajali između njegove časti i potencijalnog glasača. Prava šteta što je bio rođen par stotina godina prekasno da bi mogao jahati na bijelom konju i nositi kaubojski ogrtač. Odvjetnici su masno naplaćivali svoje troškove, pa sam se uvijek pitao zašto se i on ne uključi u nekakve prljave dogovore radeći kao odvjetnik i time zaradi pozamašne sume novca na takav način. Umjesto toga trošio je značajne sume svojeg vlastitog novca na izborne kampanje da bi bio na izborima ponovno izabran na poziciju u svojem uredu, gdje je dobivao doista zanemarivu plaću naspram onoga što je mogao zarađivati u svojoj privatnoj praksi.

Tada sam jednog dana primio pozivnicu od Okruga da dođem na zabavu koju su nazvali "porotnička dužnost".

Naravno da sam se “osjetio pozvanim” doći na zabavu. Kada sam na zabavi konačno imao priliku vidjeti suca u akciji (u njegovom “prirodnom okruženju”) sva su moja pitanja, poput onih zašto se taj čovjek toliko financijski žrtvuje, bila odgovorena. Bio je “odličan” u toj sudnici i u svojoj službi. Čulo se samo “Sudac” ovo i “Sudac” ono. “Da, Suče” i “Ne, Suče”. Svi bi skakali kad bi on rekao “keks”. A jeo je kao čovjek nakon 40-dnevnog posta; uživao je u slavi i snazi te javne službe. Taj se dobri sudac okružio ljudima koji su mu bili podložni, te je uživao igrajući ulogu čovjeka na vlasti. Čak sam stekao dojam da bi na toj poziciji radio i bez plaće - vjerujte - on je jednostavno *volio* mahati sudačkim čekićem.

Takav se narkotik može manifestirati na mnoge načine. Čak su i pastori ranjivi na takve načine. Pošto je tijelo po prirodi onakvo kakvo jest, te ako je čovjek kojim slučajem pastor neke crkve u kojoj uživa naklonost svoje braće i sestara u Kristu, teško je ne vjerovati da su svi oni u pravu! Sotona je već mnoge Božje ljude uspio zavesti tako da su pali u nemilost, poigravajući se vlastitim slabostima.

Poznajem čovjeka sa dvostrukim zanimanjem - pastora i političara - koji je pao. Nakon pokajanja je bio vrlo jasno određen prema svojem moralnom padu. Sada je s Gospodinom i mislim da nam ne bi zamjerio na ovoj raspravi o njegovoj tjelesnosti. Još kao tinejdžer mnogo je obećavao kao osoba koja bi mogla postati čovjekom po Božjem srcu. Bio je tip mladića kakvog bi svaki otac i majka poželjeli imati za sina ili jednog dana za zeta. Bio je zgodan, ponizan, inteligentan, čistog srca, mio, atletski građen i najbolje od svega, potpuno predan Bogu i onome što je Bog namijenio za njega. Mogao je imati žena koliko je htio koje bi čekale na njega u redu kao rock-zvijezdu, no on je čuvao svoj čistoću. Kakav splet vrlina u jednoj osobi! Imao je vrline i vještine kojima je mogao postati što god je zaželio, ali odlučio se za karijeru u politici i svi ljudi koji su ga pozna-

vali, pozdravljali su njegovu nakanu i uspon do tog visokog položaja s veseljem, kao što bi i mi to učinili.

Za njega ste naprosto morali čuti. On je svoje sljedbenike zapravo i poticao da ga zovu prvim imenom - David. No kralj David je tijekom svoje duge i slavne karijere postajao sve umorniji, a postalo mu je s vremenom i dosadno. Čak je i tvrdokorni Nolan Ryan, veliki igrač Texas Rangers-a, u 44 godini je još uvijek imao dovoljno snage da raspiri snažnu igru, no i on je svojevremeno morao okončati svoju karijeru i objesiti kopačke na klin. Današnji se igrači bejzbola javljaju na proljetne treninge već kad narcisi počinju cvasti, dok su u Davidovo vrijeme pravi macho-dečki marširali u rat. Kralj David je baš slavio svoj 47. rođendan, a staro ranjeno rame ruke koja je nosila mač nije više bilo kao nekada, pa je zato ostao u pozadini i promatrao kako vojska ide u rat protiv njihovih ondašnjih neprijatelja.

Što mislite, kako se David osjećao i što je mislio o svojoj muževnosti kada je odlazio k vojnicima na druženje, promatrajući ih kako su se smijali, šalili i čistili svoja oružja? Mislite li da se osjećao napuštenim? Što mislite, kako se osjećao kada bi vidio jednog od svojih sinova kako prima savjete o rukovanju mačem od svog zapovjednika, umjesto da to pita svog tatu? Pretpostavljate li da je stajao ispred ogledala poslije tuširanja i izražavao svoje negodovanje prema onome što je vidio? Mislite li da je provodio mentalne usporedbe svojeg izgleda s tijelima onih mladih ratnika koji su pjevajući izlazili van iz grada prema bojištu?

Mislim da nije teško povjerovati da kralj David i nije baš pravio gimnastičke figure, nakon što su se vrata grada zatvorila, trčeći i uspinjući se na krov svoje palače kako bi mogao slušati posljednje zvukove mladića koji su preko brda krenuli u rat. Možete li pretpostaviti da je sotona iskoristio tu Davidovu tešku poziciju kako bi mu podmetnuo

zle primisli i potakao ga na razmišljanje, pa čak i zamjerke naspram Bogu što mu nije dao da bude u dobroj tjelesnoj formi u tim godinama kao nagradu za mnoge godine hvalerijedne i vjerne službe? Je li David možda mislio: *Sačuvao si Mojsiju dobru fizičku formu i onda kada je imao 120 godina. Zašto i meni tako ne očuvaš snagu? Moje mjesto je kraj mojih ljudi!* Mislite li da se osjećao poput čovjeka koji je dobio pozivnicu za zabavu samosažaljenja, na kojoj je on jedini gost? Mislite li da bi se takvim načinom razmišljanja mogao osjećati još više odbačenim i usamljenim? Pa, naravno, tko ne bi.

Bila je večer, a on je već pročitao gotovo sve spise koji su se nalazili u njegovoj kući. Frustriran, pomalo depresivan, nemiran, uz pomalo dosade, mora da je pomislio... *Čovječe, moram si uzeti malo zraka!* I dok je hodao po terasi na krovu svoje kuće, polako se približavao rubu terase i masivnoj ogradi na koju je položio svoje ruke i pogledao dolje, sigurno je pomislio: *Čovječe, kako je tiho, tako tiho bez svih mojih vojnika koji su otišli u rat. A onda je odjednom začuo nekakvo pljuštanje i prelijevanje vode. Što je sad to? A tko je to? O, Gospode! Pa to je predivno!* A David je bio kralj. Imao je moć. I sve što je trebao učiniti je reći riječ i predivna Bat-Šeba bi bila njegova za cijelu noć! *Pa nije kao da ću učiniti nešto strašno! Njezin je muž, Urija, ionako otišao s dečkima u rat. Vjerojatno se dosađuje kao i ja. Pozvat ću je na večeru i samo ćemo porazgovarati. Kome to može naškoditi?*

A što vi radite kad želite prekinuti monotoniju, olakšati i riješiti se frustracija, kad se želite opustiti, pobjeći od odgovornosti ili bilo čega drugoga? Neki se muškarci nalaze na velikim kušnjama da učine upravo ono što je i David učinio, a ako padnu na tim kušnjama i ako su kojim slučajem i kršćani uz to, vjerojatno mrze sami sebe zbog svojih slabosti. Neki muškarci kojima je dana nekakva visoka pozicija ili upravljačka služba i moć, često iskorištavaju to

kako bi ugodili požudama vlastitog tijela. Tužna je činjenica da su mnogi od njih nanovorođeni, a ipak još nisu spoznali niti okusili snagu i pobjedu koju im Isus Krist može dati da bi nadvladali svoju tjelesnost i tjelesne požude. Isus Krist koji živi u njima, u njihovim srcima može pobijediti tu njihovu tjelesnost.

Nema mnogo toga tužnijeg od priče o djelotvornom kršćaninu čija se služba i njezino pokretanje može usporediti sa duhovnim ekvivalentom jednog poluvremena finalne nogometne utakmice koja samo oduševi i zagrije promatrače te ih ostavlja da se guše u nebrojenim pitanjima mogućnosti i vlastitim dojmovima. Nažalost, pobjeđivati zlo malo po malo, iz trenutka u trenutak nije stvarnost za mnoge iskrene kršćane čije srce teži za time da se Isus Krist proslavi kroz njih. Njihova su djela daleko od njihovih želja jer ne znaju kako dozvoliti Isusu Kristu da ih ispunji i izrazi pobjedonosni život kroz njih.

Iako je ovo normalan tijek života za mnoge kršćane, ipak je to daleko od onog pravog normalnog kršćanskog života kakvog opisuje Biblija. Pretpostavljam da većina kršćana vjeruje kako je neizbježno grijehiti stotinu puta dnevno (uključujući i one grijeha koje smo počinili već samo mislima), te se s tim uvjerenjem i takvim načinom razmišljanja nalaze zarobljeni u tom nekom fatalističkom modelu života sve do svoje smrti ili do drugog Isusovog dolaska. Biblija nas pak s druge strane ne uči da je tek fizička smrt Božja priprema za našu slobodu. Ona nas uči da je smrt Isusa Krista, njegovo uskrsnuće, uznesenje i poslanje Svetog Duha, Božji dar koji trebamo prihvatiti kako bi bili slobodni kao kršćani. Budući da je to doista tako, zašto onda tijelo Kristovo ne uživa u toj slobodi? Gdje je problem? Je li možda neka izvjesna istina koja nas može osnažiti i dati nam pobjedu naišla na zatvorene uši ili je jednostavno procurila kroz pukotine i ostavila mnoge od nas tako bespomoćne a naše motore sa zaprljanim svjećicama.

Upravo takav slučaj je zadesio i mene. Nisam ni sanjao da je Bog već ugradio rješenje tog problema u mene. Možda je isti slučaj zadesio i tebe. Ako je to doista tako, idemo otvoriti Božje ljubavno pismo i vjerujemo Onome, jedinome koji nas može podučiti Božjem umu - Svetom Duhu - koji će nam dati razumijevanje i pokazati nam kako primijeniti pobjedu koja je naša u Isusu Kristu.